

08-06-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে বাপদাদাৰ শ্ৰীমতৰ নিৰ্দেশনা অনুসৰি চলি দেহী-অভিমানী হ’ব লাগে, চিত্ৰক দেখিও বিচিত্ৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে”

***প্ৰশ্ন:-** কোনটো বলিদানৰ কাৰণে তোমালোক সন্তানসকলৰ “ভাগ্যৱান তৰা” বুলি গায়ন কৰা হয়?

***উত্তৰ:-** পৱিত্ৰতাৰ বলিদানৰ কাৰণে। তোমালোকে এই অস্তিম জন্মত পৱিত্ৰ হৈ ভাৰতক পৱিত্ৰ বনোৱাৰ সেৱা কৰা, সেইবাবে তোমালোক ভাগ্যৱান তৰা, দেৱতা সকলতকৈও উচ্চ। তোমালোকৰ এয়া হীৰাতুল্য জন্ম। তোমালোক বহুত উচ্চ সেৱাধাৰী। ব্ৰহ্মাৰ আত্মা এই সময়ত শ্ৰীকৃষ্ণতকৈও উচ্চ, কিয়নো তেওঁ পিতাৰ হৈছে। শ্ৰীকৃষ্ণইতো প্ৰালব্ধ ভোগ কৰে।

***গীত:-** আনোৱালে কল কি তুম তৰিৰ হ’.... (অনাগত দিনৰ চিত্ৰ তুমি).....

ওম্ শান্তি। পিতাই সন্তানসকলৰ প্ৰতি কয়। পিতাও নিৰাকাৰ সন্তানো নিৰাকাৰ। কিন্তু এইটো যি সাকাৰ চোলা লৈছা, ইয়াৰ দ্বাৰাই অভিনয় কৰিব লাগিব। এনেকুৱা অভিনয় কৰা সন্তানসকলক পিতাই কয় - এতিয়া দেহী-অভিমানী হোৱা। নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। এনেকৈ নক’বা যে - মই আত্মাই পৰমাত্মা। এনেকৈয়ে তোমালোকে পিতাক ৮৪ জন্মৰ চক্ৰলৈ খেলি দিয়া। নিজকে পিতা বুলি ভাবি ৮৪ জন্মৰ চক্ৰত পেলাই দিছা। এনেকৈ কোৱা বাবে তোমালোক নিজেই ৰসাতলে গুছি গৈছা। নাও ডুবিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। এতিয়া তোমালোকে শ্ৰীমত পাইছা। সন্তানসকলে জানে দুটা মতৰ গায়ন কৰা হয়। এটা হৈছে শ্ৰীমত। এইয়াই ভগৱানৰ শ্ৰীমত অৰ্থাৎ বেহদৰ পিতাৰ মত। তেওঁলোকে কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে। সেইয়াতো ভুল। কৃষ্ণক পিতা বুলি ক’ব পৰা নাযায়। পিতা হৈছে তিনিজন। এজন হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ পৰমপিতা পৰমাত্মা - আত্মাসকলৰ পিতা, দ্বিতীয়জন হল প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা। তেওঁক পৰমপিতা বুলি কোৱা নহয়। তেওঁতো প্ৰজাৰ পিতা হৈ গ’ল। তেওঁৰ নামো প্ৰখ্যাত। কৃষ্ণক প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা নহয়। তৃতীয়তে হৈছে লৌকিক পিতা। বেহদৰ পিতাই কয়- সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হোৱা। এতিয়া তোমালোকে শ্ৰীমতৰ নিৰ্দেশনা পাইছা। দুয়োজনৰে মত একেলগে চলে। তোমালোকে অনুভৱ কৰা - এই মহাবাক্য শিৱবাবাই বুজাই আছে। ত্ৰিমূৰ্তি শিৱৰ পৰিৱৰ্তে ভুলতে ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা বুলি কৈ দিলে। কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ একো নোলায়। ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা বুলি কোৱাৰ বাবে ব্ৰহ্মাৰ মত প্ৰসিদ্ধ হৈ আছে। শিৱক উৰাই দিলে। কয় ব্ৰহ্মাও যদি নামি আহে..। এতিয়াতো ব্ৰহ্মাই সুস্বৰ বতনৰ পৰা আহি মত দিব। এতিয়া তোমালোকে এইটো বুজিছা, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাক ব্যক্ত ব্ৰহ্মা বুলি কোৱা হয়। তোমালোক এতিয়া ব্যক্ত ব্ৰাহ্মণ হোৱা, পুণৰ অব্যক্ত সম্পূৰ্ণ ব্ৰাহ্মণ হোৱা। পুণৰ তোমালোক সুস্বৰবতনবাসী ব্ৰাহ্মণ হৈ যাবা। সম্পূৰ্ণ ব্ৰহ্মা, সম্পূৰ্ণ সৰস্বতী- দুয়ো সুস্বৰবতনত থাকে। বিষ্ণুতো হয়েই যুগল। দুখন হাত লক্ষ্মীৰ, দুখন হাত নাৰায়ণৰ। এই মততো এতিয়া নামিগামী। ভগৱানুবাচ, ব্ৰহ্মাক মত দিওঁতা হৈছে শিৱ। এওঁৰ নাম ৰখা হৈছে ব্ৰহ্মা। ব্ৰহ্মা আছে এইখন পতিত দুনিয়াত। এওঁক উচ্চ বুলি ক’ব নালাগে। বিষ্ণুৰ দুটা ৰূপ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, পুণৰ ইয়াত স্বৰ্গত আছে। দেৱ-দেৱ মহাদেৱ বুলি কোৱা হয়, নহয় জানো। গতিকে মহাদেৱ হৈ গ’ল শংকৰ। সন্তানে বুজি পায় যে শিৱ হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা। পুণৰ আকৌ সুস্বৰবতনৰ ৰচনা কৰে। মূল কথা হৈছে শ্ৰীমত অনুসৰি চলাতো। ব্ৰহ্মাও শ্ৰীমত অনুসৰি চলি ইমান নামিগামী হ’ল। মুৰব্বী সন্তান এজনেই, তেখেত হৈছে ব্ৰহ্মা। শিৱবাবাও এজন, ব্ৰহ্মাও এজনেই। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বুলি কোৱা হয়। প্ৰজাপিতা বিষ্ণু বা প্ৰজাপিতা শংকৰ বুলি কোৱা নহয়। এতিয়া তোমালোক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্মুখত বহি আছা। পিতাই কয় গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা। নিৰন্তৰ মোক স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰা, তাৰ পিছত ত্যাগৰ কথা। জ্ঞান, ভক্তি, বৈৰাগ্য বুলি কোৱা হয়, নহয়

জানো। বৈৰাগ্যৰ দ্বাৰাই ত্যাগ হয়। সন্ন্যাসীয়ে প্ৰথমতে বৈৰাগ্য আনে যে এইয়া কাগ বিষ্ঠা সমান সুখ, সেইবাবে আমি ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰোঁ। কোৱাও হয় ভাৰত সত্যযুগত স্বৰ্গ আছিল। নৰকত থকাসকলে কয় যে আমি স্বৰ্গবাসী আছিলো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে স্বৰ্গত দেৱী-দেৱতাসকল আছিল। প্ৰাচীন ভাৰতত পৱিত্ৰতা, শান্তি, সমৃদ্ধি সকলো আছিল। নৰকবাসী মনুষ্যই স্বৰ্গ স্থাপন কৰোঁতা পিতাৰ মহিমা কৰে - আপুনি সুখৰ সাগৰ, শক্তিৰ সাগৰ। এই পিতাৰ পৰাই ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তিৰ অধিকাৰ পোৱা যায়। বাবাই বাৰে বাৰে কয় কাৰ লগত চলি আছা? শিৱবাবাৰ পৰাই সম্পত্তি পাবা। বুদ্ধিত কেৱল শিৱবাবাই মনত থাকিব লাগে। তেওঁৰ পৰা স্বৰ্গত অপাৰ সুখ পোৱা যাব। তোমালোকে ক'বা আমি শিৱবাবাৰ সৈতে চলি আছোঁ। কোনোবা নতুন হ'লে তেওঁ ক'ব যে শিৱবাবাতো নিৰাকাৰ। এইয়া ব্ৰহ্মা, তুমি শিৱবাবাৰ লগত কেনেকৈ চলি আছা? বিচিত্ৰ নহয়নে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি শিৱবাবাৰ সন্মুখত বহি আছোঁ। শিৱবাবাৰ কোনো আকাৰী-সাকাৰী ৰূপ নাই। তেওঁ নিৰাকাৰ এওঁৰেই শৰীৰত আহে। এওঁৰ শৰীৰত আহি কয়। এওঁ নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানে। এতিয়া তোমালোকে জানা আমি ৮৪ জন্ম পূৰ্ণ কৰিলো। ৮৪ জন্মৰে গায়ন কৰা হয়। সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল, গতিকে নিশ্চয় তেওঁলোকেই ৮৪ৰ চক্ৰ লগায়। অন্য ধৰ্মৰ লোকসকলতো পিছতহে আহে, তেওঁলোকে ইমান জন্ম নলয়। প্ৰথমতে আত্মা সতোপ্ৰধান হয়, আকৌ পিচলৈ তমোপ্ৰধান হৈ যায়। গতিকে এইয়া হৈছে ভগৱানৰ শ্ৰীমত। ব্ৰহ্মাকো তেৱেঁই মত দিয়ে। কিন্তু মুৰব্বী সন্তান হোৱাৰ কাৰণে ভালদৰে ধাৰণ কৰি লৈ আনক বুজায়। কেতিয়াবা তেৱোঁ আহি বুজায়। কয় - সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হোৱা। শিৱবাবাইও কয়, ব্ৰহ্মাইও কয় দেহী-অভিমানী হোৱা। এতিয়া তোমালোক বাস্তৱত সন্মুখত বহি আছা। তেওঁ হৈছে বিচিত্ৰ। তোমালোক হৈছা চিত্ৰধাৰী। সকলোকে কোৱা - হেৰা ভাতৃ, হেৰা আত্মা, পিতাক স্মৰণ কৰা। আত্মাসকলৰ লগত কথা পাতে। এজনে আনজনক সাৱধান কৰি উন্নতি প্ৰাপ্ত কৰা। এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা পিতাই কয় - মোক পিতাক স্মৰণ কৰিলে স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পাবা। এই ভূতবিলাকৰ বশৱৰ্তী নহ'বা। প্ৰথম নম্বৰ হৈছে অশুদ্ধ অহংকাৰ। শৰীৰৰ ভাব ত্যাগ কৰা। আত্মা অভিমানী হোৱা। ভাই-ভাই হোৱা, গতিকে নিশ্চয় পিতাও থাকিব। ভাই-ভনীসকলৰ পিতা হৈ গ'ল ব্ৰহ্মা। ভাই-ভাইৰ পিতা হৈছে নিৰাকাৰ। এওঁ হৈছে সাকাৰ। আমি সকলো আচলতে নিৰাকাৰী। আকৌ অভিনয় কৰিবলৈ আহো। এইয়া শ্ৰী শ্ৰী শিৱ ভগৱানৰ বাণী। কৃষ্ণ ভগৱান নহয়। এওঁকেই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বুলি কোৱা হয়। কৃষ্ণতকৈও ব্ৰহ্মা উচ্চ হৈ গ'ল। এই সময়ত ব্ৰহ্মা কৃষ্ণতকৈও উচ্চ কিয়নো কৃষ্ণৰ আত্মা সত্যযুগত আছিল। তেওঁ এই সময়ত ৮৪তম জন্মত পিতাৰ সন্তান হৈছেহি। গতিকে কৃষ্ণৰ আত্মাত কৈও এওঁ শ্ৰেষ্ঠ হ'ল কিয়নো এই সময়ত সেৱা কৰে। কৃষ্ণৰ আত্মাইতো কেৱল প্ৰালন্ধ ভোগ কৰে। গতিকে দুয়োজনৰ ভিতৰত কোন ডাঙৰ, কোন উচ্চ হ'ল? ৮৪ জন্মত যি প্ৰথম জন্মৰ কৃষ্ণ তেওঁ উচ্চ নে এই সময়ৰ ব্ৰহ্মা উচ্চ? বাস্তৱতে হীৰাতুল্য জন্মতো এইটোহে কিয়নো ইয়াত তোমালোকৰ প্ৰাপ্তি হয়। তাত এনেকৈ নক'ব যে প্ৰাপ্তি হয়। এই সময়তেই তোমালোকে সকলো সম্পত্তি পোৱা।

তোমালোক বহুত উচ্চ সেৱাধাৰী হোৱা। তোমালোকে ভাৰতক স্বৰ্গ, পতিতক পাৱন বনাই পুনৰ ইয়াত ৰাজ্য কৰিবা। তোমালোক হৈছা ভাগ্যৱান তৰা সেইবাবেইতো সকলোৱে মূৰ দোৱায়। এয়া সকলো পৱিত্ৰতাৰ বলিদান হয়, সেইবাবে পিতাই কয় কাম মহাশক্ৰ, যিয়ে তোমালোকক অপৱিত্ৰ বনালে, ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। মোৰ সৰ্বশক্তিমানৰ লগত যিমান যোগ লগাবা, সিমানেই পৱিত্ৰ হৈ যাবা। তোমালোকে ৬৩ জন্ম বিহৰ সাগৰত ডুবি আছিল। এতিয়া এইয়া তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম। অজামিলৰ নিচিনা পাপিৰ কথাও গোৱা হয়। সত্যযুগত হয়েই এক পৱিত্ৰতা, পাৱন ধৰ্ম। সদায় সুখেই সুখ থাকে। ইয়াতটো হৈছে পতিত। সন্ন্যাসীসকল প্ৰথমে সতোপ্ৰধান আছিল তেতিয়া বহুত তীখা আছিল। যিকোনো জংঘলতেই ভোজন পাইছিল। পৱিত্ৰতাৰ শক্তি আছিল। এনেকুৱা নহয় যে পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱৰ শক্তি আছিল। তোমালোকে তেওঁৰ শক্তি পোৱা। মায়াৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় দ্বাপৰৰ পৰা। পাঁচ বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ ৰাজ্য আধা কল্প ধৰি চলে। মনুষ্যই বুজি নাপায় যে পতিত-পাৱন কোন? গংগাকেই পতিত পাৱন বুলি ভাবি ল'লে। পৰমাত্মাক নাজানেই। কৈ

দিয়ে যে পৰমাত্মা আৰু তেওঁৰ ৰচনা অন্তহীন। সত্যযুগৰ আয়ুস লাখ বছৰ। যদি এনেকুৱাই হয় তেতিয়া দেৱতা ধৰ্মী সকলৰ সংখ্যা বেছি হ'ব লাগিছিল। এতিয়াতো খ্ৰীষ্টিয়ানসকল যি পিছত আহিছিল তেওঁলোকৰ সংখ্যা বেছি হৈ গ'ল। এই পিতাই বুজায়। বুদ্ধিৰ বাবে তেওঁ ভোজন দিয়ে। তোমালোকৰ বুদ্ধিয়ে এতিয়া কিমান কাম কৰে! মনুষ্যৰ বুদ্ধিয়ে এতিয়া কাম নকৰে। ৰচোতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জনাৰ তলা বন্ধ হৈ আছে। তেওঁলোকৰ হৈছে হৃদৰ সন্ধ্যাস, হঠযোগ। তোমালোকৰ বেহুৰ সন্ধ্যাস, ৰাজযোগ। তোমালোক ৰজাৰো ৰজা, স্বৰ্গৰ মালিক হ'বগৈ। এই সময়ত যি সকল পতিত তেওঁলোকে জানো এই ৰহস্যৰ কথা ক'ব। গীতাত শুনাই, বহি বহি ১৮ অধ্যায়ৰ কিমান দীঘলীয়া অৰ্থ উলিয়াই! কিমান গীতা লিখি উলিয়াইছে! সকলোৰে নিজা নিজা মত। গীতাখন বুজিব নোৱাৰে। কৃষ্ণ ভগৱানেই নহয়, তেন্তে আকৌ গীতাখন বুজে কেনেকৈ। একোৱেই বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকে জানা - সেই সকলোবোৰ হয়েই ভক্তি মাৰ্গৰ। ৫ ভূতে অজামিলৰ নিচিনা পাপী বনাই দিলে। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। একে ধৰণৰটো নহয়। বুজোৱা হয় - ভগৱান এজন, তেওঁ আহি ৰাজযোগ শিকাই। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আৰু তেওঁলোকৰ ৰাজধানী তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ আছে। বিশ্বৰ ভূগোল বুৰঞ্জী আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। প্ৰথমতে লাগিব নিশ্চয়তা। বাবা, এতিয়া আমিহে আপোনাৰ শ্ৰীমততেই চলিম। তোমালোক সন্তানসকলৰ ভাগ্য জাগি উঠিছে। তোমালোকে বিশ্বৰ মালিক হ'বা। অন্য সকলোৰে ভাগ্য শুই আছে। বহুত দুখী। আদি সনাতন ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। এতিয়া নাই। তমোপ্ৰধান পতিত হৈ গ'ল। পতিত-পাৱন বুলি পৰমাত্মাক কোৱা হয়। কৃষ্ণক কোৱা নহয়। স্বৰ্গত সকলোৰে জ্যোতি প্ৰজ্বলিত হৈ থাকে। দ্বীপমালা বুলি কয় নহয়। এতিয়াতো নুমাই থকা মালা। পিতাই কয়- এইয়া মোৰ আত্মাসকলৰ মালা। প্ৰথমতে আত্মাৰ মালা বনাওঁ।

পিচত বিষ্ণুৰ মালা বনাওঁ। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা বনাই। এইটোও বুজোৱা হয় - ব্ৰাহ্মণৰ মালা তৈয়াৰ হ'ব নোৱাৰে কাৰণ কেতিয়াবা আকাশত উঠি থাকে, কেতিয়াবা তললৈ খহি যায়। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ পৰা সলনি হৈ সংশয় বুদ্ধিৰ হৈ পৰে। আজি দৃঢ় ব্ৰাহ্মণ, আনকো নিজৰ সমান বনায়, কালিলৈ আকৌ শূদ্ৰ হৈ যায়, সেইবাবে শিৱবাবাই কয় ব্ৰাহ্মণৰ মালা তৈয়াৰ হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা, ৰুদ্ৰ মালা হ'ম, সেইবাবে যোগ লগাব লাগে। যোগ সম্পূৰ্ণ হ'লে বুদ্ধি ৰূপী পাত্ৰ পৱিত্ৰ হ'ব, তেতিয়া ধাৰণাও হ'ব। পিতাক স্মৰণ কৰি তোমালোকে অধিকাৰ লোৱা। তোমালোকৰ চকু অধিকাৰলৈ গুচি যায়। লৌকিক পিতাৰ সন্তানৰো অধিকাৰৰ ওপৰত চকু থাকে। কোনো কোনো সন্তানে কয় এই বুঢ়াটো জানো কেতিয়া মৰিব, তেতিয়াহে আমি সম্পত্তি পাম। কোনোবা পিতা এনেকুৱা কৃপণ হয় যে সন্তানক একোকে নিদিয়। স্ত্ৰীক ঘৰৰ খৰচো নিদিয়।

পিতাই কয় মূল কথা হৈছে নিশ্চয় বুদ্ধি হোৱা। তোমালোকে বিচিত্ৰ জনৰ হাতত ধৰিছা। এই চিত্ৰৰ দ্বাৰা কয়- মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোকৰ জিনৰ নিচিনা বুদ্ধি হ'ব লাগে। শিৱবাবা পৰমধামত থাকে। এতিয়া শিৱবাবাই মধুবনত মুৰুলী শুনাইছে চাগৈ। ক্ষণে-ক্ষণে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এতিয়া তোমালোক ইয়াত বহি আছা, তেওঁৰেই কয় কেৱল মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তুমি মোৰ মালাৰ দানা হৈ যাবা। এইয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। ইয়াত ব্ৰাহ্মণো অৱশ্যে লাগিব। শাস্ত্ৰৰ ক'তো এইটো লিখা নাই যে জগত অম্বা ব্ৰাহ্মণী আছিল। এইয়া পিতাইহে বুজায়। কিন্তু মায়াও বহুত তীখা। নিশ্চয় হৈ থাকোতে থাকোতে মায়াই তৎক্ষণাৎ সংশয়লৈ লৈ আনে। পুনৰ শ্ৰীমত ল'বলৈ বুদ্ধি নচলেই। তেওঁৰ পথো ভ্ৰষ্ট হৈ যায়। আৰোহণ কৰিলে বৈকুণ্ঠ ৰস পাবা আৰু অধঃপতিত হ'লে একেবাৰে হাড় মুৰ ভাঙি যাব... প্ৰজাৰ ভিতৰতো কম পদ হ'ব। তোমালোক হৈছা ভাগ্যৱান জ্ঞান তৰা। তোমালোকৰ ওপৰত বহুত দ্বায়িত্ব আছে। বাবাই কয়- সাৱধান হৈ থাকিবা, বিকাৰলৈ নাযাবা। তোমালোকৰ পেচাই হৈছে পতিতক পাৱন বনোৱা। কাকোৱেই দুখ নিদিবা। সদায় সুখী কৰিব লাগে। যদিও বয়োজ্যেষ্ঠ পিতাই সন্তান-সন্তান বুলি সম্বোধন কৰিয়েই বুজায়। এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) আত্মাকো সন্তান বুলি ক'ব। এই আত্মাইও তেওঁক পিতা বুলি কয়। প্ৰতিটো খোজতে শ্ৰীমত অনুসৰি চলিব লাগে। সকলো সেৱাকেन्द्रই শিৱবাবাৰ, কোনো মনুষ্যৰ নহয়। শিৱবাবায়ে এওঁৰ দ্বাৰা স্থাপনা কৰাই আছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) বুদ্ধিক সদায় জ্ঞানৰ ভোজন দি, শক্তিশালী বনাব লাগে। যোগৰ দ্বাৰা বুদ্ধি ৰূপী পাত্ৰ পৰিত্ৰ বনাব লাগে।
- (2) “মই বিচিত্ৰ পিতাৰ হাতত ধৰিছোঁ”- এইটো নিশ্চয়ৰ দ্বাৰা ক্ষণে-ক্ষণে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। কাকোৱেই দুখ দিব নালাগে।

***বৰদান:-** নিজৰ অনাদি সংস্কাৰক জাগ্ৰত কৰি সকলো সমস্যাক অতিক্ৰম কৰোঁতা উৰণীয়া পক্ষী হোৱা।

তোমালোক সকলোৱেই অনাদি ৰূপত হোৱাই উৰি থাকোঁতা, কিন্তু বোজাৰ কাৰণে উৰণীয়া পক্ষীৰ পৰিৱৰ্তে সঁজাৰ পক্ষী হৈ গ’লা। এতিয়া পুনৰ অনাদি সংস্কাৰক জাগ্ৰত কৰা অৰ্থাৎ ফৰিষ্টাৰ (পৰীৰ) ৰূপত স্থিত হৈ থাকা, ইয়াকেই সহজ পুৰুষাৰ্থ বুলি কোৱা হয়। উৰণীয়া পক্ষী হ’লে পৰিস্থিতি তলত আৰু তোমালোক ওপৰত হৈ যাবা। এইয়াই সকলো সমস্যাৰ সমাধান।

***শ্লোগান:-** প্ৰতিটো খোজতেই কল্যাণ বুলি ভাবি সকলো আত্মাকে শান্তিৰ শক্তি দান দিয়াই হৈছে সঁচা সেৱা।

!!ওম শান্তি!!
